

Revista de revistes

per C.

EL PROBLEMA DE L'HABITACIO OBRERA

El problema de l'habitació resta reduït avui al problema d'abastar habitacions decorosament higièniques a les famílies menesteroses. Aquesta és l'afirmació cabdal feta pel Dr. Vullick Millard, inspector sanitari de Leicester, en una conferència que ha donat recentment a Londres.

Entre altres conceptes, el conferenciant exposà els següents relacionats amb el mateix tema del problema de l'habitació:

Els que no pertanyen a les classes pobres, poden tenir llur casa, posant-se d'acord amb empreses privades i seguint les lleis de l'oferta i la demanda. En els temps passats, els pobres mai han estat, en realitat decentment allotjats, i no hi ha cap perspectiva en el futur de què puguin estar-ho, no essent, amb l'ajuda de l'Estat cobrint aquest una part del cost de la vivenda. En altres paraules, el problema de l'habitació, el qual naturalment inclou el problema dels *slums* (allò que hom anomena contretment barris baixos), no pot ésser resolt sense la despesa dels diners públics. Però l'interès de l'Estat demana, exigeix que tots els ciutadans estiguin decentment allotjats. Tot el diner utilitzat amb aquest fi és una despesa sàvia i de moment pot aliviar el problema dels sense feina, i ajudar a què la nació torni de nou a èpoques de prosperitat. En esforçar-nos a assegurar un decent allotjament a les classes pobres — continuà el Dr. Millard — no hem d'entossudir-nos massa a discutir els tipus d'habitació. Evidentment més val un tros de pa que no tenir-ne gens. I el millor per a tots haver naonablement bones vivendes qua alguns afavorits en tinguin de molt bones i la resta en tingés de molt dolentes o àdhuc que no en tinguin de cap mena.

De tenir plens poders el Dr. Millard, el seu projecte compendria els següents punts:

Primer. Essent així que les habitacions municipals han anat a parar en molts casos a mans de persones que no són les més necessitades d'assistència, les rendes de les que es trobin en aquest cas haurien d'apujar-se fins al màxim després de feta una transformació suficient.

Segon. Si alguns llogaters preferissin quedar-se pagant l'augment de lloguer, aleshores les vivendes deixarien d'ésser una càrrega per la col·lectivitat. Els diners així estalviats, i aquests arribarien a una xifra important, haurien de servir per prestar assistència als altres que realment la necessitessin.

Tercer. Els estadants que poguessin però no volguessin pagar l'augment de lloguer, se'ls hauria de donar un termini raonable per tal que es cerquessin altre allotjament. Aquests podrien ésser proveïts per empreses privades.

Quart. Els estadants que alleguessin impossibilitat de pagar l'augment, haurien d'ésser sotmesos a una investigació sobre llurs condicions de vida. Cas que l'allegació sigués justificada, se'ls hauria de prestar ajuda en forma de rebaixes temporals de la renda d'acord amb una escala establerta, en la qual es tingués especial compte del número de fills vivint amb la família. Totes les rebaixes haurien d'ésser mirades i concedides com una especial forma d'assistència pública.

Cinquè. Els estadants sense fills, i sense possibilitats de què en tinguessin, els quals ocupessin una vivenda més espaiosa de la que realment necessiten, i que no poguessin pagar el lloguer haurien d'ésser traslladats a vivendes més reduïdes.

Sisè. Les persones que visquessin en cases de propietat particular, però no podent pagar lloguer, o que necessitin una habitació més espaiosa o més apropiada, haurien de tenir una semblant ajuda, en cas de justificar-ho les circumstàncies.